

Pikkupelastaja

Minä olin viisi ja tiesin, että kuu on kiveä ja kuupölyä ja että täplähyeena on laumaeläin ja naaras johtaa laumaa. Minulla oli kaksi kotia, toinen Maman ja toinen Izi-Pizin kanssa. Äiti ja isi olivat toistensa kavereita, vähän niin kuin Lumi ja minä oltiin kavereita.

Koko hulluus alkoi yhtenä maanantaina, kun oli pakkanen ja pihassa pystyi luistelemaan kengillä. Mama hoputti minua ja minua väsytti.

– Mun jalat ei halua kävellä. Ne sanoo, että mennään kotiin lepäämään ja pidetään vapaapäivä.

– Nyt vaan sanot jaloille, että päiväkotia ja kaverit odottaa. Juostaanpas kilpaa bussipysäkillä. Se näkyy jo. Nyt hopi-hopi!

– Jalat sanoo, että ne ei jaksa. On huono idea.

Äidin ääni kirskutti, kun hän otti minua kädestä kiinni.

– Nyt on vaan mentävä. Jos me myöhästytään bussista, et ehdi aamupalalle.

Heittäydyin lumihankeen makaamaan. Näin miten bussi huristeli tyhjän pysäkkimme ohi ja kääntyi kohti jyrkkää alamäkeä, joka vei päiväkodin suuntaan. Kuulin äidin kiukkupihinän.

Yhtäkkiä töötit soi ja ilmassa jysähti hirveä pamaus. – Pysy siinä! huusi äiti ja juoksi kohti risteystä.

Uutisissa kerrottiin, että kuorma-auto ja linja-auto olivat törmänneet toisiinsa liukkaassa rinteessä. Kuljettajat oli viety sairaalaan ja kaksi matkustajaa oli kuollut. Äiti kirjoitti Instagramiin, miten olin pikku pelastaja, kun en suostunut aamulla kiirehtimään bussiin. Mama sai seuraajilta satoja sydämiä.

Laskiaistiistaina oli päiväkodin retki ison järven jäälle. Olin käynyt Ukin kanssa pilkillä samalla järvellä. Rannalla oli silloin iso taulu ja Ukki luki minulle ääneen: – Varokaa heikkoa jäätä!

Ukki kertoi, että siellä suunnalla on virtapaikka ja lisäksi kun on laskettu vesiä vedenpuhdistamolta, niin siellä on heikko jää ja sinne ei passaa mennä. Ja sitten Ukki vielä näytti, miten kauempana jäällä näkyi punaisia lippuja varoituksena. Se ”passaa” jäi minulle hyvin mieleen, kun Mummo pyytää meitä aina kylään ja sanoo, että on kiva passata vieraita. Mutta nyt ei lippuja näkynyt ja me olimme menossa sinne suuntaan, mihin Ukki kielsi menemästä.

Kuljimme jonossa koko Salamoiden ryhmä, niin kuin aina retkillä. Ensimmäisenä ja viimeisenä kävelivät meidän hoitajat. En muistanut kaikkien aikuisten nimiä, mutta tiesin, ketkä lapset olivat Salamoita ja ketkä Rakeita. Saimme itse keksiä ryhmien nimet.

Me tulimme jäälle eri paikasta kuin Ukin kanssa ja käveltiin ihan eri suuntaan kuin missä oli Ukin ja minun pilkkipaikka. Jäällä oli vähän erinäköistä kuin silloin, mutta osasin katsoa suuntia saarista ja rannan isoista kalliosta niin kuin Ukki oli opettanut. Olin ihan varma, että me mentiin heikoille jäille, vaikka punaisia lippuja ei näkynyt. Silloin Ukki puhui minun korvassa: – Kunhan vaan ei pojankoltiaiset keksi ottaa varoitusmerkkejä pois.

Juoksin jonon ohi, vaikka se oli vähän vaikeaa ja kiskoin etummaista aikuista toppatakin helmasta.

– Jäätä pitää kokeilla isolla kepillä. Ukki sanoi, että jäillä liikkujan pitää aina olla varovainen. Täällä on heikko jää, mutta joku on ottanut varoitukset pois.

Aikuinen pysähtyi ja koko jono pysähtyi. Aikuiset eivät aina kuuntele lapsia, mutta tämä hoitaja kuunteli, kun kerroin uudestaan, mitä Ukki luki taulusta ja mitä Ukki oli sanonut. Toinen hoitaja siirtyi etummaiseksi ja lähti kulkemaan eteenpäin ja hakkasi samalla pitkällä kepillä jäätä edessään.

Sitten hän kiljaisi ja kääntyi meihin päin ja hyppäsi mahalleen ja ryömi meidän luo hassusti ja meidän kaikkien piti lähteä omia jälkiä pitkin takaisin rantaan, mistä oltiin tultukin.

– Pelastuimme vaaran paikasta koko porukka, sanoi hoitaja. Jäähän oli tullut reikä ja polulta löytyi kaatunut keppi, jossa oli punainen lippu.

Kerroin kotona äidille koko jutun. Mama luki päiväkodin viestin ääneen Vilmasta. Siinä kerrottiin retkestä ja siitä, että oli kääntynyt takaisin kesken matkan, mutta lapsilla ei ollut ollut mitään vaaraa, mutta aina on vara parempi kuin vahinko ja jäillä pitää kaikkien olla varovaisia ja lapset eivät saa mennä yksin jäälle. Äiti soitti heti Lumin äidille ja kuuli, että Lumikin oli kertonut kotona, miten minä pysäytin jonon. Kuulin Maman kiukkupihinän, kun hän naputti puhelimella viestejä. Sitten hän otti minusta kuvan Instagramiin ja kirjoitti siihen Pikkupelastaja ja laittoi koristeeksi punaisen sydämen.

Äitiä ja minua haastateltiin lehteen ja Mama kertoi siinä, miten hän lukee ihmisten auroja ja aistii energioita ja mummo on jutellut enkelien kanssa. Izi-Pizi pyöritteli hassusti silmiään ja teki Maman jutuista ”Ennustajasuku”-räpin ja sai Spotifyssa paljon kuuntelijoita. Minua alettiin kutsua Pikkupelastajaksi ja aikuiset kyselivät koko ajan outoja juttuja enkä enää ehtinyt leikkiä Lumin kanssa paljon yhtään.

Mama alkoi kirjoittamaan ylös kaikkia juttujani ja raportoimaan niistä somessa. Kun pyysin, että ei päästetä meidän Kisumisua illalla yksin ulos, ettei peto syö sitä ja seuraavana aamuna naapuri kertoi, että oli nähnyt suden jäljet pihan takana metsikössä, äiti hoki ”Pikkupelastaja, Pikkupelastaja”. Oikeasti minä vain halusin pitää kisumisun minun vieressä nukkumassa. Ja oikeasti ne oli olleet ison koiran jäljet, mutta sitä ei äiti kirjoittanut mihinkään.

Mikään ei ollut enää tavallista. Kun näin yhtenä iltana pinkin taivaan ja sanoin, että huomenna tulee iloisen väristä lunta, äiti nauroi. Seuraavana päivänä satoi oranssia lunta ja äitiä ei

naurattanut. Uutisissa sanottiin, että Saharasta on kulkeutunut tuulten mukana hiekkaa ja se on värjännyt Suomessa satanutta lunta, mutta Mama sanoi, että minä olen ennustajien sukua.

Minä tykkäsin katsoa pilviä Lumin kanssa. Yhtenä päivänä näin ison ärjylohikäärmeen, joka oli melkein pelottava, koska se yritti napata pienen pupun suuhunsa. Kävin hakemassa äidin ulos katsomaan taivaalle, mutta kun äiti viimein tuli, oli lohikäärme jo kadonnut. Ihan pian sen jälkeen soi Maman kännykkä. Äiti meni ihan oudoksi. – Mummo on joutunut sairaalaan, sanoi äiti ja purskahti itkuun.

Kun Mummo kuoli, hänet laitettiin isoon valkoiseen laatikkoon ja koko laatikko haudattiin syvään kuoppaan ja minä itkin ihan kauheasti. Mama lohdutti ja kertoi, että Mummoa ei satu enää mihinkään ja hän kurkkii meitä pilven takaa ja että arkussa on vain Mummon kuoret. Minua itketti vielä enemmän, koska Mummon pehmeinen syli ja kaikki pusuttelut ja halit haudattiin maahan. Sitten alkoi vesisade ja ajattelin, että ne kaikki pisarat ovat Mummon kyyneliä. Mummo ei varmaan tykännyt olla kuollut.

Tulta syöksevä lohikäärme ärjyi minulle melkein joka yö. – Kiitos Mummosta! se huusi ja minä juoksin karkuun ja se vaan käkätti ja seurasi minua ja lieskat tuli niin lähelle, että peppua poltti. Heräsin aina siihen, kun lämmin pissä pääsi sänkyyn. Aluksi äiti vaan hali minua, kun kömmin hänen viereen. Ja kun olin isin luona, niin isi vaan pörrötti minun tukkaa ja sanoi, että semmoista sattui hänellekin pienenä. Sitten kun olin pissinyt sänkyyn ainakin kymmenen kertaa, minun lakanan alle laitettiin muovi.

Yhtenä päivänä Mama ja Izi-Pizi sanoivat, että me päästään koko perhe telkkariin. Tykkäsin siitä, kun menimme kolmestaan junalla Helsinkiin ja junassa oli leikkivaunu ja siellä liukumäki.

Helsingissä sain katsoa, miten Mama meikattiin. Olin katsonut monta kertaa kotona Maman meikkausta, mutta nyt vieras täti meikkasi äidin ja äiti vaan nautiskeli peilin edessä. Minäkin sain

istua pyörivään tuoliin ja minulle laitettiin ihan vähän puuteria nenään, kun pyysin ja sitten minun hiukset kammattiin, mistä en kyllä tykännyt yhtään, koska se sattuu joka kerta.

Sen paikan nimi oli Studio ja siellä oli isot lamput, joista tuli ihan kuumaa valoa. Minulle kerrottiin, että se on suora lähetys, joka näkyy kaikkien telkkarissa ihan samaan aikaan kun me jutellaan. Ja että siksi ei saa riehua. Ja että täti kyselee Mamalta ja Izi-Piziltä kaverivanhemmuudesta.

Sitten se alkoi ja Mama kertoi, miten Mummon mummo oli nähnyt enkelin ja kaikki muutkin ennustamiset ja että minä olen Pikkupelastaja ja Izi-Pizi kertoi mitä kivaa me tehdään yhdessä ja miten paljon sillä on keikkoja.

Sitten kiva täti kysyi, mikä minusta on äidissä ja isissä parasta ja millaista on kun on kaksi kotia.

– Minusta on parasta se, että äiti ja isi ei ole ikinä minulle vihaisia, vaikka on yökatselua.

– Mitäs se yökatselu on? kysyi täti.

Mama tirskei ja Izi-Pizi myös, vaikka en tiennyt miksi.

– No sitä, kun minä katselen yöllä, kun lohikäärme syö Mummon.

Täti oli ihmeissään ja Mama ja Izi-Pizi ei yhtään muistaneet olla riehumatta, vaan he vaan hohottivat ja kiljuivat:

– Yökastelu! Yökastelu! Ei katselu, vaan kastelu!

Minä sanoin niin kuin Mummo aina sanoi: – Mitä mä oikein sekoilen! ja jatkoin: – Lumin isoveikka sanoi, että minulla on paha silmä, niin kuin noidilla.

Kotimatalla junassa Mama katsoi kännykkää ja kuiskasi Izi-Pizille, että se äidin ja isin naurukohtaus meni viraaliksi. Ja minun paha silmä myös. Ensin äiti hymyili, mutta sitten hän alkoi parkumaan.

– Mun feedi on täynnä vihapuhetta!

Kotona äiti ilmoitti, että nyt on sometauko ja hän ei halua kuulla yhtä ainoaa Pikkupelastaja-juttua enää ja pahoja silmiä ei ole olemassakaan ja Mummolla oli sydänvika. Minä kysyin, saanko mennä Lumin kanssa leikkimään ja äiti sanoi, että mene vaan.